

JULES GABRIEL VERNE s-a născut în anul 1828, în Franța, la Nantes. În adolescență, având gustul aventurii, a plecat de acasă, pentru a fi asistent camerist pe o navă comercială, dar a fost prins și trimis înapoi la părinții săi. În 1847, Jules a fost îndemnat să studieze Dreptul la Paris, ceea ce nu era însă pe gustul său. Aflându-se acolo, a lucrat ca secretar la Teatrul Liric, având ocazia de a lua contact cu lumea scenei dramatice, pentru care a făcut o adevărată pasiune, astfel că, în 1850, a fost publicată prima piesă de teatru a lui Jules Verne. La auzul acestei vesti, tatăl său a fost atât de dezamăgit, încât a încetat să-l mai susțină financiar pentru continuarea studiilor. Tânărul Verne a reușit totuși să obțină un venit din vânzarea povestirilor sale, deoarece vocația pentru literatură începea să-și spună cuvântul.

După ce a petrecut multe ore în bibliotecile din Paris, studiind geologia, ingineria și astronomia, Jules Verne a publicat primul său roman, *Cinci săptămâni în balon*, precedat de alte scrieri de mai mică întindere, dar de o reală importanță atât din punct de vedere literar, cât și documentar: *O dramă în văzduh*, *Primele vase ale marinei mexicane* (studiu istoric), nuvela *Martin Paz*, *Printre gheturile eterne* etc. Au urmat apoi alte romane (*O călătorie spre centrul Pământului*, *De la Pământ la Lună*, *20 000 de leghe sub mări* etc.) care au devenit în scurt timp foarte cunoscute, aducându-i faimă, dar și bogăție, ceea ce i-a permis, în 1876, să cumpere un iaht, cu care a navigat în jurul Europei. Aceasta după ce, în 1867, a călătorit foarte mult în țara sa, în vederea descrierii acesteia (publică *Geografia ilustrată a Franței*).

Scrierile lui Jules Verne și-au câștigat valoarea datorită îmbinării elementelor specifice operei literare – personaje, întâmplări, descrieri etc., toate mergând până la „desființarea aceluia țărâm dintre real și imaginar” – cu informații cu caracter documentar, multe dintre ele unice și care au contribuit în mod evident la progresul civilizației, ele dovedindu-și viabilitatea odată cu descoperirile științifice ale omenirii.

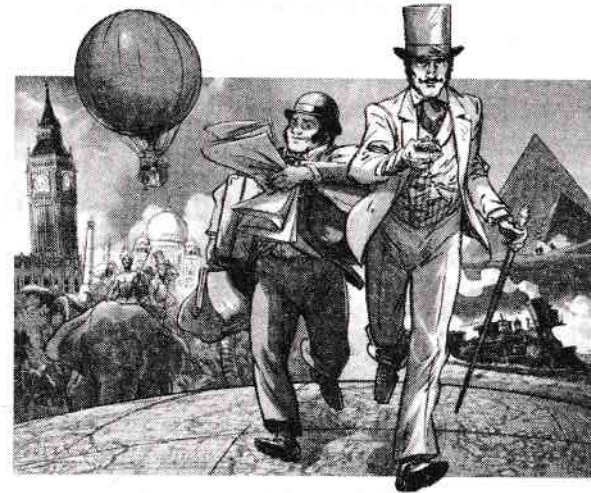
Cu excepția unică a lui Victor Hugo, Jules Verne este considerat cel mai popular dintre scriitorii francezi.

Creatorul romanului științific de anticipație se sînge din viață, la Amiens (unde fusese numit consilier municipal), în anul 1905, după o existență dedicată literaturii și studiului.

Jules Verne

OCOLUL PĂMÂNTULUI ÎN OPTZECI DE ZILE

Traducere: George B. RAREȘ

Prezentare: Laura Ivona DUMITRU

Editura Andreas

Cuprins

<i>Capitolul I</i> - În care Phileas Fogg și Passepartout se acceptă reciproc: unul ca stăpân, celălalt ca servitor	5
<i>Capitolul II</i> - Unde Passepartout este convins că și-a găsit în cele din urmă idealul	10
<i>Capitolul III</i> - Unde se începe o convorbire care-l va putea costa pe Phileas Fogg	14
<i>Capitolul IV</i> - În care Phileas Fogg îl lasă cu gura căscată pe Passepartout, servitorul lui	21
<i>Capitolul V</i> - În care o nouă acțiune se ivea pe piața Londrei	25
<i>Capitolul VI</i> - În care agentul Fix arată o nerăbdare tare îndreptățită	28
<i>Capitolul VII</i> - Unde se dovedește încă o dată inutilitatea pașaporturilor în raporturile cu poliția	33
<i>Capitolul VIII</i> - În care Passepartout vorbește ceva mai mult, poate, decât se cuvenea	36
<i>Capitolul IX</i> - Unde Marea Roșie și Marea Indiilor se arată prielnice scopurilor lui Phileas Fogg	40
<i>Capitolul X</i> - Unde Passepartout e prea fericit că scapă numai cu pierderea ghetelor sale	46

<i>Capitolul XI</i> – Unde Phileas Fogg cumpără un animal de călărie la un preț de pomină	51
<i>Capitolul XII</i> – Unde Phileas Fogg și însoțitorii săi se aventurează prin pădurile Indiei, și cele ce urmează	59
<i>Capitolul XIII</i> – În care Passepartout dovedește încă o dată că norocul zâmbește celor îndrăzneți	66
<i>Capitolul XIV</i> – În care Phileas Fogg coboară minunata vale a Gangelui, fără să cugete măcar s-o vadă	73
<i>Capitolul XV</i> – În care sacul cu bancnote se ușurează cu încă câteva mii de lire	80
<i>Capitolul XVI</i> – În care Fix nu prea pare că ar cunoaște lucrurile despre care i se vorbește	87
<i>Capitolul XVII</i> – Unde se vorbește de bunuri și de altele, în timpul drumului de la Singapore la Hong Kong	93
<i>Capitolul XVIII</i> – În care Phileas Fogg, Passepartout, Fix se duc la treburile lor	100
<i>Capitolul XIX</i> – În care Passepartout capătă un preai viu interes pentru stăpânul său și ceea ce urmează	105
<i>Capitolul XX</i> – În care Fix intră de-a dreptul în legătură cu Phileas Fogg	113
<i>Capitolul XXI</i> – Unde stăpânul <i>Tankaderei</i> riscă foarte mult să piardă un premiu de două sute de lire	119

<i>Capitolul XXII</i> – Unde Passepartout vede că e bine să ai ceva bani în buzunar, chiar și la celălalt capăt al pământului	127
<i>Capitolul XXIII</i> – În care nasul lui Passepartout se lungeste nemăsurat de mult	133
<i>Capitolul XXIV</i> – În care se săvârșește traversarea Oceanului Pacific	139
<i>Capitolul XXV</i> – Unde se face o ușoară descriere a orașului San Francisco, într-o zi de miting	145
<i>Capitolul XXVI</i> – În care se ia trenul expres pe calea ferată a Pacificului	151
<i>Capitolul XXVII</i> – În care, cu o viteză de douăzeci de mile pe oră, Passepartout urmează un curs de istorie mormonă	156
<i>Capitolul XXVIII</i> – În care Passepartout nu a putut să izbutească să înțeleagă graiul rațiunii	162
<i>Capitolul XXIX</i> – În care se vor povesti diferite incidente care se întâlnesc numai în trenurile americane	170
<i>Capitolul XXX</i> – În care Phileas Fogg își face numai datoria	177
<i>Capitolul XXXI</i> – În care inspectorul Fix ia cu tot dinadinsul partea intereselor lui Phileas Fogg	184
<i>Capitolul XXXII</i> – În care Phileas Fogg întreprinde o luptă directă împotriva nenorocului	190

Capitolul XXXIII – Când Phileas Fogg se arată la înălțimea împrejurărilor 195

Capitolul XXXIV – În care i se dă lui Passepartout prilejul să facă un crud joc de cuvinte, dar poate inedit 203

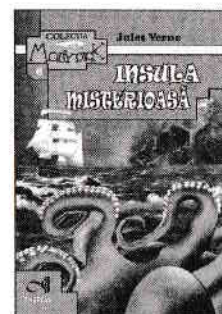
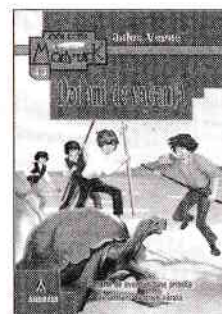
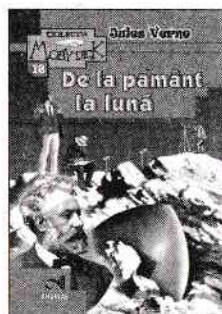
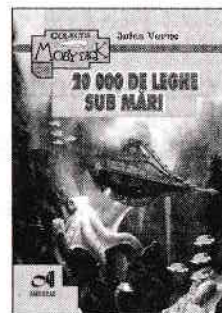
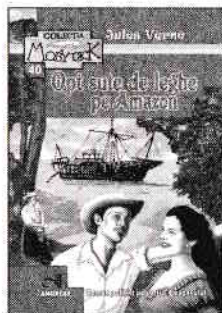
Capitolul XXXV – În care Passepartout nu așteaptă să i se repete porunca ce i-o dă stăpânul său 206

Capitolul XXXVI – În care Phileas Fogg este din nou bine cotate la Bursă 211

Capitolul XXXVII – În care se dovedește că Phileas Fogg n-a câștigat nimic, făcând acest ocol al pământului, în afară doar de fericirea sa 215

De același autor
la
Editura Andreas

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERNE, JULES

Ocolul pământului în optzeci de zile / Jules Verne; trad.: George B. Rares; prezentare: Laura-Ivona Dumitru. - București: Andreas Print, 2025
ISBN 978-606-765-188-1

I. Rares, George B. (trad.)
II. Dumitru, Laura Ivona (pref.)

821.133.1

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior 32, parter, 011264, sector 1, București
Tel./Fax: 021.222.07.67
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2025

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodușă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a Editurii **Andreas Print**.

Traducere: *George B. RARES*
Copertă: *Cezar MANDACHE*
Prezentare: *Laura Ivona DUMITRU*
Corectură: *Mihaela ANTON*
Tehnoredactare: *Gheorghe DUMITRU*

Bun de tipar: 17.02.2025; Coli de tipar: 14; Format: Z₆, 16/54x84 cm

CAPITOLUL I

În care Phileas Fogg și Passepartout se acceptă reciproc: unul ca stăpân, celălalt ca servitor.

În anul 1872, casa de la numărul 7 din Savile row, Bulington Gardens – unde a murit Sheridan în anul 1814 –, era locuită de Phileas Fogg esq., unul dintre cei mai ciudați și mai de vază membri ai Reform Club-ului din Londra, deși se părea că din partea-i face tot ce se putea face, ca să nu atragă deloc atenția nimănui.

Deci, Phileas Fogg, urmaș al unora dintre cei mai mari vorbitori ai Londrei, personaj enigmatic, despre care nu se știa altceva decât că era unul dintre cei mai frumoși și mai însemnați boieri din înalta societate a gentlemenilor englezi.

Se zicea că seamănă cu Byron – dar un Byron cu mustați și favoriți, un Byron nepăsător, care ar fi viețuit o mie de ani, fără a mai îmbătrâni.

Deși englez, se prea poate că nu era londonez. Nu-l văzuse vreodată cineva, fie la Bursă, fie la Bancă sau în alt birou al Capitalei. Nici docurile ori portul Londrei nu văzuseră cândva vreo corabie având ca armator pe Phileas Fogg. Nu era trecut în nicio socoteală de administrație. Numele lui nu se auzise în niciun corp avocațesc, după cum nici la Temple sau Lincoln's-inn ori Gray's-inn nu se auzise. Nu pledase nicicând nici la Curtea cancelarului, nici la Înalta Curte de justiție, nici la Curtea fiscală, nici Curtea ecleziastică. Industriaș nu era, după cum nici neguțător sau plugar nu era. Nu făcea parte nici din Institutul regal al Marii Britanii, nici din Institutul londonez, ori din Asociația meseriașilor; ba nici din Societatea Russel, nici din Societatea

literară de drept sau cea de Științe și arte, pusă de-a dreptul sub înalta oblăduire a Majestații Sale. Într-un cuvânt, nu era părtaș al niciunei societăți, începând cu Societatea armonică și terminând cu Societatea entomologică, întemeiată mai cu seamă pentru nimicirea găngăniilor vătămătoare.

Phileas Fogg nu era decât membru al Reform Club-ului și nimic mai mult.

Celui care s-ar mira de faptul că un nobil atât de pidosnic face parte din acea onorabilă asociație, i s-ar putea răspunde că fusese introdus aici după recomandarea fraților Baring, la care avea un credit și o trecere nețărnută. Astfel se lămuria „aparența” pe temeiul căreia toate cecurile lui erau regulat plătite la vedere, pe seama creditului său în cont curent, pururea creditor.

Era oare atât de avut acest Phileas Fogg? Nici vorbă. Dar cum își făcuse averea, asta n-o puteau spune nici chiar cei mai bine informați, și cel ce ar fi putut da lămuririle cele mai bune era tot el, domnul Phileas Fogg. În orice caz risipitor nu era defel, dar nici zgârcit nu era, căci oriunde se simțea nevoie de ceva în sprijinul unei fapte nobile, folositoare sau mărinimoase, îi aducea el în taină și anonim.

Scurt și lămurit, nimic mai puțin vorbăreț decât acest gentleman. Vorbea foarte puțin și cu cât tăcea, cu atât mai tainic părea, mai misterios. Totuși viața nu-i era tainică, însă tot ce făcea era atât de matematic, întotdeauna același lucru, așa încât închipuirea, năluca râvnea tot mai departe.

Călătorise? Poate că da, căci nimeni nu știa atâtea și atâtea lucruri pe de rost, de pe suprafața globului pământesc. Nu era loc cât de îndepărtat despre care să nu aibă amănunțite cunoștințe. Uneori, în câteva cuvinte scurte dar lămurite, sublinia tot ce auzea vorbindu-se la Club despre călătorii pierduți sau rătăciți. Arăta adevăratele probabilități, și vorbele lui păreau adesea inspirate parcă de o a doua vedere, care trebuie că, cel puțin cu mintea, călătorise pretutindeni.

Ceea ce-i lucru sigur, e că, de mai mulți ani, Phileas Fogg nu plecase din Londra. Cei care aveau cinstea să-l cunoască mai bine

decât alții susțineau că nimeni nu l-ar fi văzut cândva pe alt drum decât acela de acasă la Club. Unica lui distracție era să citească ziare, să joace whist, un joc de altfel numai bine nimerit cu firea sa, câștigând adesea și înscriindu-și câștigurile în bugetul cheltuielilor de binefaceri. Ba mai mult, era evident că joacă ca să joace, nu ca să câștige. Jocul era pentru el un atac și luptă împotriva unei poveri, dar o luptă fără agitații, fără strămutări, fără oboseli, potrivită firii lui.

Nimeni nu putea să știe dacă avea nevastă ori copii – lucru ce de altfel i se poate întâmpla chiar și celui mai de treabă om –, nici dacă avea rubedenii ori prieteni – ceea ce este mai rar. Viețuia singur cuc, în casa lui din Savile row, unde nu intra nimeni. Se mulțumea numai cu un servitor. Prânzeau și cina la Club, la ceasuri cu desăvârșire fixe, în aceeași sală, la aceeași masă, nepoftind pe nimeni la masa lui, și nu se întorcea acasă la culcare, decât exact la orele douăsprezece din noapte. Din douăzeci și patru de ore, zece și le petrecea acasă, fie dormind, fie văzându-și de îngrijirea corpului. Dacă se preumbla, făcea lucrul acesta pururi fără nicio abatere, cu pași rari și mășurați, prin vestibulul pardosit cu parchete, ori în galeria rotundă, acoperită de o cupolă ca de catedrală, din sticlă, ce se proptea pe douăzeci de stâlpi ionici de porfir roșu. Când prânzeau sau cina, bufetul și bucătăria Club-ului trebuiau să-i caute tot ce aveau mai bun. Servitorii de la Club, îmbrăcați în frac și cu pantofi cu talpa de plută, îl serveau în vase din cel mai fin și prețios porțelan și pe cea mai scumpă față de masă.

Dacă trăind în atare condiții, înseamnă a fi excentric, trebuie să recunoaștem că excentricitatea are și partea ei bună.

Casa din Savile row, fără a fi bogată nevoie-mare, era foarte îndestulată cu de toate. Date fiind mai cu seamă deprinderile dintotdeauna ale locatarului, serviciul era foarte restrâns. Dar asta nu-l împiedica însă pe Phileas Fogg să ceară unicului său servitor o exactitate și o nespasă rânduială în tot și toate. Chiar în ziua aceea, 2 octombrie, îl dăduse afară pe James Forster, fiindcă își îngăduise să aducă apa încălzită la 84 de grade, în loc de 83, și

aștepta pe noul servitor ca să se înfățișeze între unsprezece și unsprezece jumătate.

Fogg, așezat într-un jilț, cu picioarele ținute drept, ca ale unui ostaș de strajă, mâinile pe genunchi, dârz, cu capul sus, privea limba unui pendul cu mașinăria foarte încurcată, ce arăta orele, minutele, secundele, data zilelor și anii. La 11 jumătate fix, potrivit obiceiului de toate zilele, trebuia să plece de acasă și să se ducă la Reform Club.

În această clipă, cineva ciocăni în ușa salonului. James Forster, servitorul concediat, se ivi.

— Noul servitor, spuse el.

Un bărbat cam de vreo treizeci de ani salută.

— Ești francez și te numești John? îl întrebă Fogg.

— Ba nu, domnule. Cu voia dumneavoastră, mă numesc numai Jean, răspunse noul venit. Jean Passepartout, poreclă ce mi s-a dat și care mi-a rămas, exprimând astfel firească mea înclinare de a mă strecura cu bine din orice împrejurare. Mă cred băiat de ispravă, cinstit, domnule, dar vă mărturisesc că am avut multe îndeletniciri: am fost cântăreț-ambulant, grăjdar într-un circ, făcând acrobație ca Leotard și jucând pe frânghie ca Blondin; apoi devenii profesor de gimnastică, spre a-mi face talentele mai de folos, și în cele din urmă am fost sergent la pompierii din Paris. Am în dosarul meu vreo câteva incendii vestite. Am plecat acum cinci ani din Franța, și vrând să gust viața de familie, am intrat ca servitor aici în Anglia. Deocamdată, fiind fără ocupație și aflând că domnul Phileas Fogg este omul cel mai exact și mai pașnic din toată Anglia, m-am prezentat, nădăjduind să viețuiesc aici în pace, și să încerc a face să-mi pierd porecla.

— Passepartout, îmi convine, răspunse gentlemanul. Am informații bune despre dumneata. Cunoști condițiile mele?

— Da, domnule.

— Bine! Ce oră este?

— Unsprezece și douăzeci și două de minute, răspunse Passepartout, scoțând din fundul unui buzunar un ceas de argint foarte mare.

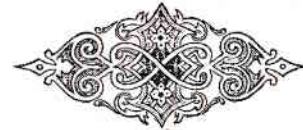
— Ești în urmă, adăugă Mr. Fogg.

— Vă rog, să am iertare, dar nu se poate.

— Ești în urmă cu patru minute. Dar nu-i nimic. E de ajuns să constat lucrul acesta. Așadar, din acest moment, unsprezece și douăzeci și nouă dimineața a zilei de miercuri, 2 octombrie 1872, intri în serviciul meu.

Apoi se sculă, își luă cu mâna stângă pălăria, o puse pe cap cu o mișcare mașinală, și se făcu nevăzut, fără a mai rosti niciun cuvânt.

Passepartout auzi izbindu-se ușa de afară: stăpânul lui plecase, și el rămase singur în casa din Savile row.

CAPITOLUL II

Unde Passepartout este convins că și-a găsit în cele din urmă idealul.

Pe cinstea mea, își spuse Passepartout la început cam buimăcit, am mai văzut eu la Madame Tussaud mutre tot așa de vioaie ca și a lui.”

”Trebuie să nu uităm a reaminti că „mutrele” doamnei Tussaud sunt niște chipuri de ceară, foarte mult vizitate la Londra, cărora nu le lipsește decât graiul.

Timp de douăzeci de minute, cât durase convorbirea cu Phileas Fogg, Passepartout își cercetase grabnic, dar cu de-amănuntul, viitorul stăpân. Era un om cam de vreo patruzeci de ani, distins ca înfățișare, frumos, înalt la trup, cu păr și favoriți bălai, cu fruntea netedă fără zbârcituri la tâmple, mai mult palid la față, decât roșcovan, și cu niște dinți minunați. Părea înzestrat cu ceea ce fizionomiștii numeau „repaosul în acțiune”, dar obișnuit aceleora ce vorbesc mai mult decât fac.

Liniștit și flegmatic, cu ochii limpezi, cu pleoapele neclintite, tipul desăvârșit al englezului cu sânge rece, foarte răspândit în Anglia, și a cărui atitudine puțin academică i-a redat-o de minune penelul Anglicăi Kauffman. Văzut în diferitele laturi ale vieții sale, Fogg își făcea impresia unei ființe bine cumpătate, bine socotite, mai desăvârșit decât cronometrul Leroy sau Earnshaw. Adevărul e că în tot ce făcea era exactitatea întrupată, fapt ce se vedea destul de bine după „expresia picioarelor și mâinilor”, căci la om, ca și la animale, chiar și membrele sunt organe ce vădesc pasiuni.

Philleas Fogg era dintre acei oameni matematiceste exacti, nicicând grăbiți, și gata întotdeauna să-și economisească pașii și

mișcărilor. Nu făcea un pas mai mult, mergând pururi pe drumul cel mai scurt. Nu arunca în zadar nicio privire. Nu-și îngăduia nicio mișcare de prisos. Mișcat și tulburat nu-l văzuse nimeni. Omul care se grăbea cel mai puțin în lume era el, și sosea totuși la vreme întotdeauna. Se va putea așadar lesne înțelege de ce mereu viețuise singur, ba chiar în afara oricărei legături sociale. Știa că sunt multe concesii de făcut în viață și, cum hatârurile te țin înapoi, nu voia să aibă nici în clin nici în mână cu nimeni.

În ceea ce-l privește pe Jean, poreclit Passepartout, ca adevărat parizian al Parisului, de cinci ani, de când trăia în Anglia și făcea în Londra pe servitorul, în zadar căutase un stăpân de care să se fi putut lipi. Passepartout nu era dintre aceia Frontini sau Mascarili care cu umerii ridicați, cu nasul în vânt, cu privirea sigură, ochiul uscat, nu-s decât niște nerușinați ticăloși. Nu, Passepartout era băiat bun, plăcut la înfățișare, cu buzele cărnoase, pururea gata de gustare sau de o sărutare, o fire dulce și îndatoritoare, cu un cap dintre acelea ce erau destul de potrivite pe umerii unui prieten. Avea ochii albaștri, fața vioaie, obrazii destul de plini, pieptul larg, statura dârză, mușchii voinici, și era înzestrat cu o putere de uriaș pe care și-o dezvoltase prin exercițiile făcute în tinerețe. Părul negru era întrucâtva cam răzvrătit. Dacă sculptorii din vechime știau cele 18 pieptănături ale Minervei, Passepartout își făcu o bucurie din a se gândi la un singur fel, așa că din trei mișcări pieptănătura era gata.

Nu se putea spune că firea expansivă a acestui băiat se asemăna cu cea a lui Philleas Fogg, asta n-ar fi îngăduit-o nici cea mai elementară cumpătate. Putea fi Passepartout servitorul întru totul exact ce-i trebuia stăpânului său? Asta nu se putea vedea decât intrând în serviciul lui.

După ce-și petrecuse o viață vagabondă, nu mai năzuia altceva decât liniștea. Auzind aducându-se atâtea laude metodismului englez și răcelii de pomina a gentlemanilor, venise după noroc în Anglia. Însă până atunci soarta nu-l prea ocrotise. Nicăieri nu putuse prinde rădăcini. Trecuse prin vreo zece case. Stăpânii acestor case erau mai toți ciudați, cu toane, vânători de plăceri – ceea ce lui

Passepartout nu-i plăcea. Cel din urmă stăpân, lordul Longsferry, membru al Parlamentului, după ce-și petrecea nopțile în „oysters room-urile” din Hay-Market, se întorcea de cele mai multe ori acasă în spatele vreunui polițist. Passepartout, care mai întâi de toate voia să-și respecte stăpânul, cutezând să-i facă unele observații respectuoase, rău primite, plecă. Numai decît află că Philleas Fogg caută un servitor. Luă informații și i se spuse că ducea o viață foarte regulată, că întotdeauna dormea acasă, că nu călătorește defel, că din oraș nu lipsea niciodată, nicio zi măcar. Firește că-i era pe plac un atare stăpân. Se prezentă și fu primit după cum se știe.

Astfel la unsprezece și jumătate, Passepartout era singur în casa din Savile row. Inspecția începu numai decît. Străbătu de la pod până în pivniță. Casa, curată, în ordine, excesiv de severă, bine rânduie, îi plăcu. Ea îi făcu efectul unei scoici de melc, încălzită și luminată cu gaz, căci hidrogenul carburat era de ajuns tuturor cerințelor de lumină și căldură ale unei case. Passepartout găsi fără bătaie de cap odaia lui, la etajul al doilea, încăperea ce-i era destinată, și-i plăcu. Sonerii electrice și tuburi acustice o făceau să comunice cu apartamentele de la catul întâi. O pendulă electrică pe cămin corespundea cu pendula din camera de dormit a lui Philleas Fogg, și amândouă băteau odată orele.

— Bravo! Așa îmi place și mie, își spuse Passepartout. Mai observă un carton tipărit, așezat sub pendulă, programul zilnic al serviciului. De la 8 dimineața, ora obișnuită la care se scula Philleas Fogg, până la unsprezece jumătate, oră la care pleca de acasă să ia dejunul la Reform Club, — erau enumerate amănunțele de serviciu, ceaiul la opt și douăzeci de minute, sandwichurile la opt și douăzeci și trei de minute, apa de bărbierit la nouă treizeci și șapte de minute, la zece și douăzeci de minute pieptănatul etc. Apoi, de la unsprezece treizeci, până la miezul nopții — oră la care se culca metodicul gentleman —, erau însemnate toate, prevăzute, orânduie. Passepartout citi cu multă plăcere programul, și-și întipări paragrafele în minte.

În ceea ce privește garderoba domnului, aceasta era foarte bogată. Fiecare pantalon, fiecare haină sau vestă avea câte un număr de ordine, reprodus într-un registru de intrare și ieșire, arătând data la care, după anotimpuri, trebuiau îmbrăcate rînd pe rînd acele haine. La încălțăminte tot așa.

În definitiv casa din Savile row — care trebuia să fi fost templul dezordinei, de pe vremea ilustrului, dar risipitorului Sheridan —, cu mobilierul îmbelșugat, vestea o plăcută și frumoasă voie bună. Nicio bibliotecă, nicio carte care nu i-ar fi fost de niciun folos domnului Philleas Fogg, deoarece Reform Club îi pune la îndemână două biblioteci, una numai cu scrieri literare, și cealaltă cu scrieri politice juridice. În camera de culcare, era o casă de fier, de mărime mijlocie, a căreia construcție o apăra împotriva incendiului și a furtului. Nicio armă de foc. Peste tot, semne și obiceiuri foarte liniștite.

După ce cercetă cu de-amănuntul casa, Passepartout își frecă mâinile, zâmbi și repetă cu voioșie:

— Îmi place așa! O să ne înțelegem de minune, eu și Mr. Fogg. Om de casă și cu rânduială. O adevărată mașină. Ei bine, nu-s supărat că servesc o mașinărie.

CAPITOLUL III

Unde se începe o convorbire care-l va putea costa pe Phileas Fogg.

Phileas Fogg părăsise pe la unsprezece jumătate Savile row și, după ce pusese de cinci sute șaptezeci și cinci de ori piciorul drept înaintea celui stâng, ajunsese la Reform Club, o vastă clădire, din Pall-Mall, clădire care costase vreo trei milioane.

Phileas Fogg se duse numaidecât în sala de mâncare, ale căreia nouă ferestre dădeau înspre o grădină frumoasă cu copaci aurii de toamnă. Acolo se așeză la masa-i obișnuită în fața tacâmului ce-l aștepta. Dejunul lui era alcătuit din mezeluri, un pește fierț sau cu un „roast-beef” rumenit, condimentat cu puțin „mushroom”, un cozonac umplut cu revent și coacăze verzi cu fructe, și o bucată de chester, totul stropit cu câteva cești de ceai.

La douăsprezece și patruzeci șapte, acest gentleman se sculă de la masă și se îndreptă spre salonul cel mare, o cameră încăpătoare, împodobită cu câteva picturi foarte frumoase, cu rame bogate. Aici, un servitor îi înmână ziarul *Times* netăiat – a cărui despaginare o făptui cu hărnicie Phileas Fogg, cu o siguranță ce vădea o mare obișnuiță a acestei grele îndatoriri –, și cu un ne-maipomenit sânge rece îl răsfoi. Până la trei și patruzeci cinci îl ocupă citirea acestui ziar, iar lecturarea Standardului – care-l precedă – a durat până la cină, care se săvârși în aceleași condiții ca și dejunul, numai că i se adăugă renumitul sos „royal british”.

La șase fără douăzeci apără în salonul cel mare și se afundă în citirea volumului *Morning Chronicle*.

Peste o jumătate de oră, începură să sosească diferiți membri ai Club-ului, apropiindu-se de soba în care ardeau niște cărbuni.

Erau partenerii obișnuiți ai lui Mr. Phileas Fogg, ca și el jucători pasionați de whist: inginerul Andrew Stuart, bancherii John Sullivan și Samuel Fallentin, berarul Flanagan Gauthier, Ralph, unul dintre administratorii Băncii Angliei, toți oameni avuți și de vază, chiar în Clubul ăsta, care numără printre membrii săi căpeteniile industriei și finanțelor.

– Ei bine, Ralph, cum stăm cu furtul, întrebă Flanagan?

– Ei bine, răspuse Andrew Stuart, o să-și piardă Banca banii.

– Eu sper dimpotrivă, zise Ralph, să punem mâna pe hoți. Au fost trimiși câțiva polițiști destoinici în America și Europa, la toate porturile, deci îi va fi cu neputință acestui domn să le scape.

– Dar semnalmentele hoțului le au? întrebă Andrew Stuart.

– Mai întâi de toate nu e un hoț, răspuse cu tot dinadinsul Gauthier Ralph.

– Cum nu e un hoț, individul care a sustras cinci zeci și cinci de mii de lire în bilete de bancă?

– Nu, răspuse Gauthier Ralph.

– Este deci un industriaș? întrebă John Sullivan?

– *Morning Chronicle* susține că e un gentleman.

Cel care spusese aceste lucruri era tocmai Phileas Fogg, al cărui cap se iveau de dincolo de foile unui ziar enorm. Evenimentul despre care era vorba se discuta în toate ziarele englezești și se întâmplase cu trei zile mai înainte, la 29 septembrie. O grămadă de bancnote, care alcătuiau uriașa sumă de 55 mii lire, fusese furată de pe biroul casierului principal de la Banca Angliei.

Celor care se minunau că s-a putut făptui un asemenea furt atât de ușor, sub guvernatorul Ralph, se limitau să le răspundă că, în momentul acela, casierul era ocupat cu înregistrarea unei încasări de trei șillingi și șase pence și deci nu putea să fie cu ochii în patru.

Se cuvine să atragem atenția aici, ceea ce va face faptul explicabil, că această măreață Bancă a Angliei părea că se îngrijea nespus de demnitatea publică. Nu era niciun păzitor, nici polițist și nici vreun grilaj. Aurul, argintul, hârtiile sunt expuse în libertate, la îndemâna primului venit. Nimeni nu cuteza să bănuiască